



CATALUNYA  
GROP N.R.

J. A SACO 415  
SANTIAGO DE CUBA



# BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 30

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N. R.

ABRIL 30. 1942

## ★ Crònica ★

**E**N quant a la future ordenació democràtica del món, no hi ha res fixe. La democràcia és avui un estat de consciència que es supera cada dia quan més intens i extens és el conflicte i més gran és el nombre de pobles que veuen amenaçada la seva llibertat. Per l'equilibri universal i la pau futura, s'hauran d'escoltar els clams de llibertat de molts pobles desvetllats a la consciència nacional sota el foc de la guerra.

Evidentment, els punts de l'Atlàntic són la base segons la qual, en un món futur, no hi deuran d'existir nacionalitats oprimides. Es tracta d'un principi quina aplicació, el dia de demà, no dependrà únicament de les grans potències, sinó de la decisió i la fermesa amb que els pobles sotmesos demostrin la raó del dret que els asisteix, la justícia de la seva causa i la seva voluntat d'ésser. Com a principi, afecta per igual a totes les nacionalitats que sofreixen la injustícia i veuen entrebancat el seu progrés per l'acció perturbadora d'un Estat que detenta la seva llibertat i s'aprofita del seu esforç.

Serà, doncs, l'hora de Catalunya si sabem incorporar la nostra causa a la dels altres pobles nacionalment definits. Aquest ha d'ésser el nostre esforç: parlar i obrar amb personalitat pròpia, inconfusible, i reclamar la independència.

Si no ho fem, amb quin dret podrem exigir que els altres s'interessin més que nosaltres mateixos? Es lògic esperar, allò que ens esforcem per obtenir. No ho és, però, creure's que els altres ens donaran allò que no hàgim sapigut merèixer. Per això entenem que és aquesta l'hora de plantejar el nostre problema integralment. Renunciar a fer-ho, supeditant-ho a un càlcul de possibilitats i a unes especulacions de post-guerra, és considerar el fet nacional com una cosa secundària, no pas essencial, d'igual manera que és secundària per aquells sectors que ho supediten al triomf d'una idea social o política.

Si el plantejem a mitges o de cara a Espanya, li haurem voluntàriament concedit a l'Estat opressor, el cin-

quanta per cent d'aventatges per a prosseguir la seva obra imperialista. I nosaltres haurem retardat la solució definitiva del nostre problema nacional per tot un període que s'obre sota el signe d'una nova civilització. Es cert que encara hi ha qui creu que Espanya arribarà a comprendre'ns. Són casos patològics que encara es donen entre la nostra gent. Ganivet digué: "Parlar de democràcia a Espanya, és parlar de música celestial". Espanya comprén tots els casos de llibertat en relació a altres pobles i altres Estats, però no ha comprés mai i, per tant, no ha resolt mai tampoc, un cas propi. Els tolera i els accepta quan no té altre remei. Cuba és el darrer exemple. El de Catalunya, l'haurà de seguir d'immediat.

A causa de no haver-nos definit, nacionalment, els catalans practiquem el confusionisme. Per exemple, es diu que la finalitat de la unió dels catalans és "**el recobrament de la Pàtria**". Dir **independència** seria senzill i clar. Però, **recobrament**, que vol dir? Quina cosa hem de recobrar quan se'n diuen tantes i per a tots els temperaments? Serà el territori, l'estatut espanyol, el de Núria, la República de Macià, l'Estat Català de Companys...? Sembla que hom vol referir-se a la **personalitat nacional** de Catalunya. Això ja estaria bé si, a aquest mot, no se l'hagués convertit, per l'abús que se'n fa, en una cosa ambigua que caldrà revaloritzar.

Reconèixer la personalitat nacional, és reconèixer el dret a la independència. Però, aspirar a un **règim de llibertat** no és aspirar a aquest reconeixement. "**Catalunya no pot acceptar res que no sigui el reconeixement de la seva personalitat nacional**", s'ha dit i s'ha repetit, també. A això res hi hauria que oposar, sinó és digués després, "**Catalunya tenia reconeguda la seva personalitat aleshores de l'Estatut**". En això hi ha un doble confusionisme. El que es provoca ara, en fer pensar que podem anar a parar a un règim equivalent a l'estatut espanyol i el que fa referència a aquella situació que no va ésser de reconeixement, sinó, ben al contrari, de voluntari i progressiu desconeixement de la personalitat nacional de Catalunya.

Veiem-ho. Espanya hagués reconegut la nostra personalitat d'haver acceptat la República Catalana proclamada el 14 d'Abril. No ho feu i en contra d'aquella, proclamada abans que la d'ells, no podia oposar-hi cap reparo perquè tenia els mateixos títols de legitimitat que l'espanyola. Redactat el nostre Estatut, tampoc el va acceptar i el va